

[Søren Andersen.]

løb til skotøj i lighed med de skotøjsrabatkort, der blev givet til børn. Ja, men jeg har nu forstået det sådan, at det ærede medlem ligesom vi andre i udvalget lod sig overbevise om, at den dækning, der blev givet i form af et kontant kronebeløb i stedet for de fabatkort på fødevarer, der forsvandt, var så stor, at den rigeligt var i stand til også at dække stigningen på skotøj. Man kunne derfor lige så godt i sin tid have sagt, at man beklagede, at der blev givet for lidt til børnene, som nu at beklage, at de gamle ikke kan få fodtøjsrabatkort eller et kronebeløb til erstatning derfor.

Det bliver den fælleskommunale udligningsfond, der kommer til at dække kommunernes forøgede udgifter, udgifter på lidt mere end 2 mill. kr. Jeg sagde allerede ved første behandling, og det er i det hele taget mit partis stilling, at den fælleskommunale udligningsfonds midler skal bruges, som det er hensigten, således som denne fond i det hele taget er bygget op, og at det er bedst, at man lader en lovgivning som denne hvile på faste refusionsregler, men jeg kan godt forstå, at der kan være et vist moralsk grundlag for, at denne udgift, som kommunerne ikke har været i stand til at forudse, i lighed med sidste år bliver refunderet af den fælleskommunale udligningsfond, og det har vi sluttet os til.

Med hensyn til medicinudelsen er der skabt mulighed for, at kommunerne kan benytte rådighedsbeløbet, når det drejer sig om rentenydere, der har et i forhold til deres økonomi usædvanlig stort medicinforbrug, et medicinforbrug, som de ikke kan få refunderet, hverken af sygekassen eller af det offentlige, det vil altså sige medicin, hvortil der ikke ydes bidrag. Jeg finder dette rimeligt, men jeg vil gerne tilføje, at det sandelig er rimeligt, at man samtidig beholder en vis kontrol over medicinforbruget. Når det ærede medlem fru Ragnhild Andersen beklager sig over, at der nu ikke er lejlighed til at få refusion for medicin i samme udstrækning som tidligere, vil jeg gerne henvise til, at det var kun en vis, forholdsvis lille procentdel af kommunerne, der øste medicin ud på den måde, som det ærede medlem ønsker.

Til de kommunistiske ændringsforslag skal jeg ikke knytte mange ord, men blot henvise til mine udtalelser ved første behandling og simpelthen anbefale at stemme imod disse ændringsforslag.

Jeg vil gerne slutte med at sige, at jeg lægger megen vægt på, at alders- og invaliderentnydere nu får den togangsregulering, som de gennem flere år har ønsket, og som

vil være medvirkende til at give disse samfundborgere en mere reel og retfærdig placering økonomisk. Overfor de prisstigninger og prisfald, man kan kalde det prisudsving, som fremtiden kan rumme, synes jeg, de bliver placeret, som de bør, nemlig på linie med arbejdere og tjenestemænd.

Jeg skal anbefale det forslag, som er stillet af regeringen med de ændringer, som udvalget er gået ind for, og samtidig anbefale at stemme imod de kommunistiske ændringsforslag.

Svend Jørgensen: Under de givne forhold finder mit parti det rigtigt, at der også for indeværende år i lighed med, hvad tilfældet har været i de sidste år, ydes rentemodtagerne et eengangstillæg, hvorefter man så fra 1. april 1952 går over til den halvårige regulering af renten.

Det er under udvalgsbehandlingen blevet oplyst, at et sådant eengangstillæg, som skulle yde fuld dækning for de stedfundne prisstigninger, ville andrage et beløb på 22,1 mill. kr. Efter den nu foreslåede ordning, hvorefter tillægget ydes med 70 pct. af grundrenten for aldersrentemodtagere og for invaliderentemodtageres vedkommende tillige af pleje- og bistanstillæg, bliver den samlede udgift 23,8 mill. kr. Der er altså ingen som helst begrundelse for at påstå, at rigsdagen har udvist nogen art af karrighed eller fedtetthed overfor rentemodtagerne, og der er heller ikke fra rentemodtagerforeningens og invaliderentemodtagerorganisationens side, hvilken sidstnævnte organisation gennem en deputation havde forhandling med ordførerne, rejst krav ud over den halvårige regulering.

En anden ting er, at vi fra det radikale venstres side kunne have ønsket en anden fordeling end den, der nu gennemføres, hvorefter man beregner tillægget til den enkelte rentemodtager på basis af grundrenten. Det kan nemlig ikke undgås, at der ved denne ordning bliver adskillige aldersrentemodtagere, som slet intet eengangstillæg får, og at der bliver mange invaliderentemodtagere, der kun får et meget beskedent beløb udbetalt, nemlig 70 pct. af invalidetillægget. Det vil gå ud over alle gifte kvindelige invaliderentemodtagere, som jo på grund af ægtefællens arbejdsfortjeneste får nedsat rente, altså en trediedel af renten. Denne trediedelsrente må nemlig ifølge de gældende regler ikke konteres som grundrente, men skal opføres dels som invalidetillæg, dels som ægteskabstillæg, og der gives kun 70 pct. af invalidetillægget. Dette er som bekendt i de tre kommunegrupper henholds-